

MC FOSSILERNE

Marts 2009

nr 1

Ole Pedersen på Harley Davidson i USA 2008

Kalender 2009

Sms liste på vej

MC-Cowboys på USA-tour

Invitation til fest på Fort Østerlund

www.mc-fossilerne.dk

Formanden har Ordet

Læs OleP's rejsebeskrivelse fra MC-Cowboys imponerende tur rundt i det vestlige USA

Det sner så fint og stille uden for vinduerne. Solen kan skimtes gennem de tynde skyer og scenerierne er betagende. Erantis titter gult langs husmuren og vintergækken skjuler sig midt i alt det hvide. De små forårsbebudere taler sit tydelige sprog til den mørke vinter. Nu er det altså snart tid til at pakke krystallerne og drage nordpå, hvis det hele ikke skal gå i vandet. Det er forventningens tid. Det er tiden, hvor de mange længsler snart er forbi og solen igen vil lyse op og varme i de mørke sind. Snart vil knopperne svulme og foråret springe ud et væld af lysegrønne nuancer.

Det er en fantastisk tid vi går i møde. Blackbirden er hos Rydberg for at få skiftet den mange patinerede plastikdele efter vores lille styrt sidste sommer og kravebenet er vokset fint sammen igen, selv om faconen mest af alt ligner en krumtap fra en gammel DKW fra før krigen... Nå skidt pyt, skelettet fungerer og kan stadig holde de 142,3 kg + motorcykel på ret køl, selv under kraftige accelerationer og hastigheder nær lysets.

I garagen sker der ting og sager. Min gamle 3-cylindrede Yamaha fra 1981 gennemgår den helt store reovering. Nye skiver, nye bremses, lys, batteri, olie, luftfilter, nypakket forgaffel osv osv. Den skal igen have plader på, så min søn Peter kan være med på landevejene.

Vi har haft megen kvalitetstid, mig og XS'en i denne vinter. Vi har snakket meget om gamle dage og genopfrisket alle de mange fantastiske oplevelser vi har haft sammen, da vi erobrede verden sammen. Heldigvis bliver hun i familien og tro mig, det skal nok blive til et par ture, som i de gode gamle dage. Det har jeg lovet hende.

Jeg glæder mig helt vildt til den nye sæson og jeg er i den "heldige situation", at jeg skal på deltid, her fra den 1. april på grund af krisetiderne.

20 timer om ugen fordelt på halve og hele dage, næsten efter eget valg. Hvis det ikke er perfekt til en motorcykelfreak, så ved jeg næsten ikke....

Nå... Nu skal vi lige have generalforsamlingen overstået, så er der ikke flere hindringer inden den nye sæson for alvor kan tage sin begyndelse. Jeg glæder mig til at se jer til generalforsamlingen og ikke mindst på de mange små og store ture der kommer i den nye sæson.

Mange hilsner fra
Formanden

"Pervers Fossil" afsløret i telefoncikane

Pervers Fossil afsløret i telefoncikane af skolepige fra Silkeborg Skolen. Sådan kunne der ha stået, på forsiden af Midtjyllands Avis d. 8. januar 2009.....men så galt gik det heldigvis ikke.

Jeg havde lyst til at ringe en god Fossilkammerat op, trykkede hans nummer (set i medlemslisten) men fik en telefonsvarer.

Der gik ca. en time, min telefon ringede rrrrrrr, det var en lærer fra Silkeborg Skolen der havde en utryk elev som var blevet ringet op af mig !!!! Jeg stod meget uforstående, jeg mente ikke at ha ringet til en skoleelev. Vi aftalte at jeg skulle undersøge sagen og ringe tilbage til skolen. Det viste sig at være en Fossil der ikke havde fået rettet sit mobilnummer, efter af ha skiftet nummer for ca. 1½ år siden.

Det var ikke for at skrive en roman, jeg håber heller ikke det bliver en føljeton, men et ønske om at når der er rettelser til medlemslisten så kontakt mig så der ikke er andre der kommer ud for lignende situationer

Mange hilsner
Ege Nielsen

SMS liste for fossiler

Til alle dem som kan tænke sig at få en SMS om uplanlagte ture, så giv besked til Hans Dam på mail eller på telefon.

Jeg vil forsøge at lave det sådan at hver enkelt vil få en SMS hvis der er en tur, og det kræver kun 3 ting af jer:

1. Jeg skal have en SMS den dag turen er, eller dagen før, så vil jeg videre sende den til dem som har tilmeldt sig.
2. I skal give mig jeres mobilnr.
3. At man husker at sende en besked når man lige vil ud at køre en tur og gerne vil være mere end 1 person en lørdag eller søndag.

Jeg er ikke helt sikker på om det også kommer til at gælde for hverdage til at starte med, men måske på sigt, hvis det er til at arbejde med.

Dette er helt frivilligt for alle, men kan måske være en hjælp til at flere møder op i Lunden for at følges på de danske veje. Der er faktisk kun en ting som er forud bestemt og det er at man starter i Lunden.

Jeg kontaktes på følgende 2 måder:

SMS til **42 77 23 84** eller email **hansoglotte@fibermail.dk** og når der er nogle tilmeldte vil Julle ajourføre listen på vores forum, så man kan se at der er kommet gang i det.

Med fossil hilsen
Hans Dam

MC Cowboys

En beretning om en MC-tur gennem USA's vestlige stater:

Arizona-Utah-Nevada-Californien

I sommeren 2008, nærmere bestemt i tiden 10. juni til 25. juni, var vi nogle få Fossiler som i al ubemærkethed kørte os en tur gennem ovennævnte stater, og her så nogle af de smukkeste og mest storslåede naturscenerier i verden.

Egentlig var det min plan at have fortalt lidt om turen allerede kort efter hjemkomsten, men grundet flytning fra Hinge til Them, indretning af det nye bosted, almindelig travl- og

sløvhed m.v., blev det ikke til noget.

Så med en forsinkelse på nogle måneder skal det nu forsøges at delagtiggøre jer i denne fantastiske tur. Håber det vil have jeres interesse, og hvem ved, måske kan give jer lyst og inspiration til selv at tage på en lignende MC-tur engang, når freden igen har sænket efter en forhåbentlig vel overstået finanskrise.

Begyndelsen til turen starter egentlig med det møde vi holdt i Fossilerne den 13. oktober 2005.

Her foretog Per (MC-om dagen) sine planer for en tur til USA på egne motorcykler. Trods god interesse i form af deltagelse i mødet, måtte projektet skrinlægges. Der var kun 3 tilbage, som virkelig var interesseret. Et nyt forsøg blev gjort, nu hvor det var på lejede MC'er. Også dette blev skrinlagt.

Der blev også gjort forsøg med at hente deltagere udenfor de fossile rammer – uden større held.

Men så skete der det, at Per pludselig fik kontakt til MC-rejseselskabet Motour, som planlagde en tur til USA i september 2008. Her skulle Per være konsulent og førerhund for de deltagere der nu ville melde sig til turen.

Per syntes det ville være en god idé, at han kørte turen igennem som en slags generalprøve før den egentlige forestilling tog sin begyndelse.

Per kontaktede da nogle af de Fossiler, herunder også undertegnede, som gennem hele perioden havde vist interesse for at deltage i en tur "over there".

Og nu gik det hurtigt. I løbet af no time var vi 6 personer ud over Per, som havde meldt os. Turen var præcis den tur som Motour havde i sit program, så vi kendte indholdet før vi meldte os endeligt.

De 6 var: Knud Vase med fru Karen, Bjarne fra Sønderborg med fru Lis, John Kristensen fra Skæggær og mig selv.

Det skal siges at turen intet havde med Motour at gøre, men var på ren privat basis, hvor Per påtog sig rollen som igangsætter, samlende og styrende leder og siden hen førerhund på hele turen.

I løbet af efteråret 2007 blev der købt flybillet; København – London – Phoenix, Arizona og retur.

Vi var under hele opstarten, og under hele turen, begunstiget af en historisk lav dollarkurs.

Flybilletten kostede kr. 5.400. Og snart kom også regningen på leje af Harley'er. For skulle det være en tur til USA, så skulle det også være på Harley. Jeg lejede mig en Heritage Softtail Classic for den nette sum af kr. 10.500 for 13 dage. Den blev et godt bekendtskab, som bar mig gennem 4500km usædvanlig smuk natur, uden at kny eller svigte en eneste gang.

Også mange af hotel/motel opholdene undervejs blev bestilt og betalt på forhånd hen over vinteren.

Da vi ikke kendte hinanden særlig godt på forhånd, til trods for vores Fossile medlemskab, blev der afholdt et par møder hos Per i Ry. Både for at vi kunne

lære hinanden at kende, men også for at diskutere nærmere om turen. Hvordan ville det komme til at foregå, hvor meget skulle vi tage med, skulle vi køre i motordress eller i skjortearmer? Spørgsmålene var mange, men Per havde kvalificerede svar på det meste.

Vi havde jo bestemt at vi skulle køre som MC-cowboys. Det betød, at vi skulle have det med, vi kunne have i sidetaske – hverken mere eller mindre. Der var ikke, som det ellers er tilfældet på arrangerede MC-ture, følgebil til rådighed.

Hen på foråret 2008 var de sidste bestillinger i hus og nu var det bare med at bygge sig selv op til turen.

For mit eget vedkommende blev det en hektisk tid, idet vi solgte vores ejendom i Hinge og købte et nyere parcelhus i Them. Afståelse og overtagelse var berammet til 1.7.

Men da jeg først kunne være hjemme sent på natten den 25. juni, var der ikke megen tid at gøre godt med. Vi begyndte godt nok at pakke sammen, sortere og smide væk m.m. i løbet af maj måned. Men jeg skal hilse og sige, at det er noget af et job, efter at have boet og samlet til huse i 30 år på samme sted.

Vi fik så køberen til at acceptere overtagelse den 15. juli i stedet for den 1., så det gav lidt luft efter at jeg var tilbage igen fra den store tur.

Og så til beretningen om selve turen.

Den tog for Johns og mit vedkommende sin begyndelse allerede den 9. juni, hvor vi kørte af sted i min bil til København om eftermiddagen. Det kneb med at nå det, hvis vi skulle have taget toget på selve afrejsedagen.

Vi havde bestilt et værelse på et hotel i nærheden af lufthavnen og nød egentlig den rolige opstart, hvor vi kom til at kende hinanden lidt bedre, spiste en god middag og hyggede os, inden vi gik tidligt til ro.

Næste morgen var vi tidligt ude og fik checket ind, og i løbet af nogen tid mødte vi vore rejsefæller, som var ankommet med fly fra Sønderborg samme morgen (Bjarne og Lis bor i Sønderborg, Karen og Knud i Aabenrå). Per var taget til Phoenix i forvejen.

Alt gik planmæssigt og kl. 1100 var der afgang med British Airways til London. Her havde vi lidt ventetid inden vi kl. 1435 skulle med samme selskab videre

til Phoenix. En flyvetur på ca. 10 timer over adskillige tidszoner. Tiden gik forholdsvis godt, det hjælper med nogle drinks og lidt småsøvn, men det er en lang tur. Og pladsen til benene er alt for lille, men sådan er det at flyve på monkey-class. Oppe foran i flyet, på businessclass, svælger de i plads og skindstole.

Kl. 1710 landede i Phoenix Sky Harbour, rimelig rettidig så vidt jeg husker. Efter det sædvanlige tabernakel med kontrol af dit og dat, slap vi ud og blev mødt af Per.

Det første der slog os var varmen. Det var som at træde ind i en sauna, men det skulle blive meget værre.

Efter en lille køretur ankom vi til Hotel Holiday Inn i Phoenix, et dejligt hotel med en pragtfuld swimmingpool. Efter indcheckning var det blevet høj spisetid og det gjorde godt med lidt mad og en kold pilsner. Vi nåede også lige at gå hen til Eagle Riders butik, stedet hvor vi næste morgen skulle afhente vores Harleyer. Og så var det ellers hjem og i seng. John og jeg boede sammen under hele turen, de to ægtepar boede naturligvis sammen og Per boede, bortset fra en enkelt gang, hvor han boede sammen med John og jeg – alene.

Næste morgen, efter en god gang solid morgenmad med æg og bacon, pandekager med ahornsirup og hele svineriet, pakkede vi vores grej og begav os i samlet flok de få hundrede meter hen til Eagle Riders.

Efter de nødvendige formaliteter i form af udfyldelse af forsikringspapirer, betaling af 1000 dollars i depositum m.v., fik vi så overdraget vores Harleyer. Et stort øjeblik.

Ingen af os havde tidligere prøvet at køre Harley. Det skal dog siges, at jeg gennem mange år var den lykkelige ejer af en Harley Flying Twin, årgang 1930, men det er en anden sag. Og den kan ikke sammenlignes med en ny, moderne maskine.

Vi fik alle en grundig instruktion og prøvede at køre lidt rundt på P-pladsen ved forretningen, inden vi blev sluppet ud i den virkelige verden.

Efter at vores forholdsvis få ejendele var pakket i sidetaske var vi klar til take off.

Med Per forrest på sin amerikansk indregistrerede Suzuki 750 ccm, de to "full-dressede" Harleyer med Knud og Bjarne med påhæng, John på en rød Heritage Softtail og til slut mig selv på en blå-sølvfarvet Softtail, kastede vi os ud i den forholdsvis heftige trafik i Phoenix.

Efter at have set lidt af byen, og vænnet os til maskinerne, kørte vi ud af byen i retning øst mod vores første overnatningssted på køreturen, byen Show Low. Det blev til kørsel gennem et flot landskab med lidt kurvekørsel indlagt. Vi gjorde holdt i byen Globe og ved Salt River Canyon og stiftede også bekendtskab med de forandringer, som skaber de berømte Ghost Towns i USA. Spøgesbyer, som ligger mere eller mindre ubeboede hen, på grund af udviklingen.

En lille oplevelse: Vi tankede i Globe. De fleste af os tankede benzin. En enkelt diesel. Hvem var det mon? Ja gæt selv! Det var såmænd turlederen himself. En venlig indfødt havde en pumpe så i løbet af 15 min. var vi på vejen igen. Se billede!

Hen på eftermiddagen ankom vi til motel Days Inn i Show Low. Vi befinder os nu i Navajo indianernes reservat, hvor byen var

kendt helt tilbage til 1870.

Det var dejligt, at komme frem, specielt for undertegnede, der næsten havde mistet synet på de sidste miles. Mine solbriller sluttede ikke godt nok til, hvilket havde resulteret i, at mine øjne var meget irriterede og løb i vand hele tiden. En dårlig start på turen, og jeg var virkelig bekymret for det videre forløb. Efter indkvartering, behandling af øjnene med en saltvandsopløsning, et hvil og afslapning, blev det en smule bedre. Vi spiste en god middag på en restaurant i byen. Men jeg tror ikke, de er vant til at se mange fremmede på dette sted. For som servitricen sagde: "Hvad vil I i Show Low". Vi kunne dog berolige hende med, at vi bare var på gennemrejse og skulle videre dagen efter. Således opstemte efter den første dag på MC i det store land, tørnede vi ind for natten. Dagens etape havde været på ca. 275km.

Inden tiden havde der været mange spekulationer omkring påklædning. Den sunde fornuft tilsagde, at man selvfølgelig skulle være iført hjelm, handsker, motordress med beskyttelse både her og der og gode, sikre støvler. Men virkeligheden er en ganske anden. Med de temperaturer vi kom til at opleve på størsteparten af turen, kunne vi glemme alt om sikker påklædning. Bortset fra de første par dage, hvor vi startede med en ulden trøje om morgenen, blev hele turen kørt i T-shirt, cowboybukser, et par tynde læderhandsker (eller slet ingen), en åben pilothjelm og solcreme, faktor 50. Mange af de lokale kører i øvrigt rundt helt uden hjelm, hvilket er lovligt i nogle stater og forbudt i andre.

Efter en god nats søvn stod vi op til en ny dag. Efter den sædvanlige gode morgenmad bestemte vi os for at besøge en lokal butik, hvor man havde en slags apotekerafdeling. Anledningen var, at jeg stadig havde problemer med øjnene. Jeg fik anbefales et middel til at dryppe i øjnene, og efter behandling og skift til andre solbriller var vi klar til at køre.

Dagens første stop var i Petrified Forest National Park (Den Forstenede Skov). Det er et af naturens mærkelige fænomener. Træer, som har stået her i urtiden, og som nu er forstenede. Her kan opleves fantastiske formationer af træer i de flotteste farver. Vi kørte igennem hele parken og gjorde holdt forskellige steder, hvor vi kunne se ud over dette mærkelige landskab.

Videre går det, gennem Navajo indianernes land, til næste stop: Hubbell Tra-

ding Post. Som navnet siger, er der tale om en gammel handelsstation, som har været aktiv helt fra 1878, hvor den gennem alle årene har betjent Navajo indianerne. Navajo Nation er et land i landet, med egne regler og love.

Det var en oplevelse at se den gamle handelsstation, som fremstår som for mere end 100 år siden.

Her kunne købes huder og skind og mange andre ting, som f.eks. smykker, tilvirket af indianerne.

Efter endnu en god dag ankom vi sidst på eftermiddagen til byen Bluff i staten Utah, hvor vi blev indkvarteret på vores hyggelige hotel Desert Rose Inn.

Om aftenen gik vi til en nærliggende restaurant, hvor vi nød en kæmpebeef under åben himmel.

Et rigtig hyggeligt sted.

Vi havde kørt ca. 420 km denne dag, og der var ingen problemer med at sove, da der blev lejlighed hertil.

Byen Bluff blev grundlagt af mormonerne, som så mange andre byer og steder i staten Utah.

Men Bluff har faktisk en helt speciel historie. Byen blev grundlagt i 1880 af en Mormon-ekspedition kaldet "Hole in the Rock". Her virkede danskeren Jens Nielson som mormonpræst efter at han var udvandret fra Danmark til Salt Lake City i Utah i 1856. I byen kan man stadig se Jens Nielsons families hus og på kirkegården, som man kommer til ad en stenet og ujævn grusvej, finder man Jens Nielsons grav tillige med andre gravsteder med danske navne.

Disse steder var vores første stop, da vi startede op på 3-dagen. Mærkeligt at tænke på, at på dette gudsforladte sted ved San Juan floden, hvor forholdene til at drive landbrug ikke var de bedste, har danske mormoner virket gennem mange år. Det har ikke været noget let liv. Enten gik floden over sine bredder

og oversvømmede alt, eller også udtørrede den, så kunstig vanding blev umuliggjort.

Efter besøget på kirkegården fortsætter vi vores tur og kører ind fra nord i Monument Valley. Et fantastisk skue åbenbares for os. Mange har set noget af dette landskab i amerikanske film. Her veksler karakteristiske bjerge med stejle skrænter, sandørken og prærie.

Vejret er stadig meget fint. Ikke for koldt og ikke for varmt.

Dagens køretur slutter i byen Torrey, Utah, hvor vi bor på Austins Chuckwagon Motel.

Byen er i øvrigt spækket med Harley's, idet den nationale Harley-klub har invaderet byen i forbindelse med et årligt træf. Dagen efter skal de besøge Bryce Canyon, hvor vi også agter os hen.

Efter indkvartering henter vi Pizza og spiser samlet ved de hytter, hvor vi bor.

Vi er et par stykker som falder i snak med en af Harley-folkene. Det viser sig, at han oprindeligt kommer fra Danmark, hvorfra familien rejste til Utah mens vores ven var helt lille. Han talte ikke dansk, men var ellers en flink fyr. Og så forærede han os et par Pins, som var fremstillet i anledning af træffet. Det er lidt sjovt at have, og jeg har den nu monteret på en sommerkørejakke.

I alt kørte vi ca. 450km denne dag.

4. køredag skal bringe os til nogle af turens absolutte højdepunkter. Vi kører gennem et flot og afvekslende landskab, hvor der også er tid til at gøre holdt for at se ud over landskabet. Overalt møder vi de før omtalte Harley kørere. Der er mange virkelige typer imellem.

Efter nogen tid ankommer vi til Bryce Canyon, som er et meget mærkeligt landskab, men utrolig flot. Bløde sandstensøjler strækker sig mod himlen i gule og røde nuancer. Erosion gennem millioner af år har skabt denne canyon, hvor kun de hårdeste sandstensklipper har klaret sig, og er blevet stående. Også dette landskab har mormonerne passeret og levet i. "Et helvedes sted at miste en ko", som de har beskrevet dette sted.

Vi starter ved besøgscentret og kører så ellers gennem parken. Der kan gøres holdt flere steder, hvor der er gode udsigtspunkter som f.eks. Sunrise Point, Sunset Point, Inspiration Point o.s.v.

Det er svært at løsrive sig, men vi skal videre.

Vi kører nu vestpå og efter et par timer kommer vi til endnu et fantastisk sted, Zion National Park.

Vi kører helt ned i bunden, hvor vi skal overnatte på Zion Lodge.

Det er et utroligt smukt sted. Efterfølgende er det altid svært at sige, hvad der har været det mest fantastiske. Men for mig er Zion noget helt specielt.

Ikke noget at sige

til, at mormonerne, da de fandt frem til denne smukke dal, som Virgin-floden har skåret ned i klippegrunden, blev stumme af betagelse. De har således navngivet Zions markante klippeformationer med navne fra Biblen. Abraham, Isaac, Jacob, The East Temple og Angels Landing. For år tilbage, ved et tidligere besøg i Zion, har jeg vandret op til Angels Landing.

Dette var der ikke mulighed for denne gang, men stedet er unikt.

Vi sov i mindre hytter og spiste en dejlig middag i restauranten. Efterfølgende drak vi nogle pilsnere, som vi havde slæbt med ned i dalen.

Dagens etape var på ca. 350km.

Næste morgen stod vi op og gik en tur langs floden, inden morgenmaden. Vi oplevede også hvordan solen stod op og langsomt lyste klipperne op, så de stod i de flotteste farver. Hernede i bunden af Zion er mennesket ikke ret stort.

Morgenmaden blev indtaget med god appetit og efter pakning af cyklerne forlod vi Paradiset Zion, og kørte nu igen mod grænsen til Arizona.

En dejlig køretur på vej mod det 239.000hektar store Vermillion Cliffs National Monument, hvor der lever en del udryddelsestruede dyrearter, f.eks. den Californiske Condor.

Efter at have passeret Vermillion Cliffs kommer vi til Colorado River, hvor vi gør holdt. Her på grænsen mellem Utah og Arizona går vi en tur på Navajo Bridge, som går over den 143meter høje Marple Canyon. Den gamle bro er fra

1927. Vejen vi kører på er 965km lang og krydser kun Colorado River én gang. I øvrigt er Colorado River 1207km lang og den krydses af broer 7 steder.

Vi fortsætter nu turen ind i Indianerland og kører gennem steder som Bitter Springs, Ceder Ridge og The Gap frem mod dagens overnatningssted I Cameron. Her i dette landskab begynder varmen for alvor at blive en udfordring, en tilstand vi skal leve med helt frem til slutningen af turen.

Det er utrolig vigtigt at drikke så meget som muligt. Og her taler jeg ikke om øl, som stort set er umuligt at opdrive her i det indianerreservat. Nej, det er vand, vand og atter vand, kombineret med Cola og en eller flere af de utallige stimulerende drikke, der udbydes på det amerikanske marked.

Når du kommer en iskold vand i sidetasken varer det ikke mere end et par timer, så kan du tage en næsten kogende vand op igen. Det smager gyseligt, men er nødvendigt.

Efter ca. 320 km kørsel ankommer vi til Cameron, hvor vi skal bo på et hotel i rigtig Indianer stil. Et dejligt sted, hvor der også er mulighed for at købe en masse ting og sager fremstillet af indianerne. Men her er det en fordel, at vi kun har pladsen i sidetaske. Så er vi simpelt hen nød til at fravælge køb. På den måde spares der også en del dollars.

Efter spisning og hygge var det dejligt at gå til ro i de airconditionerede værelser. I det hele taget var det et højdepunkt hver dag at komme ind i køligheden, tage sig et bad og smide sig en halv times tid på sengen. Jeg måtte beundre Per, som aldrig undte sig selv et hvil før Suzukien var blevet vasket, tørret og kæden

fedtet ind i et eller andet klistret middel. Ja de ”kædedrenge” må gå så grueligt meget igennem.

Vi har nu været af sted i flere dage og er kommet godt ind i rytmen. Alligevel tror jeg, at vi alle ser frem til køredag nr. 6. Vi skal i dag kun køre de ca. 100km frem til et af turens helt store højdepunkter, Grand Canyon i Arizona. De fleste mennesker har hørt om det, men kun de, som har oplevet det, fatter bare en lille smule af den storhed der her er tale om.

Vi havde valgt at være her hele dagen, så der var mulighed for både at opleve solnedgangen og, næste morgen tidlig, solopgangen.

Vi boede på Maswick Lodge inde i byen, kun 500meter fra ”The Rim”. Langs hele South Rim er der masser af pladser, hvor man kan stoppe og se ud over hele sceneriet.

Det var også dagen, hvor lageret af beskidte underbukser og svedige T-shirts var ved at tage magten i sidetaskerne. Vi fandt derfor et møntvaskeri i byen og lagde beslag på 4 vaskemaskiner og ditto tørretumblere. En dejlig ting igen at kunne iføre sig rent tøj.

Efter storvasken startede vi op for at køre tilbage til hotellet. Og lige pludselig slog det mig, at jeg havde glemt min pung inde ovenpå en af tørretumblerne. Det var en frygtelig oplevelse. Jeg fik klodset bremserne, vendt Harleyen og kørte tilbage til vaskeriet. Og jeg tror, den spurt jeg indledte fra MCén og ind til gerningsstedet, ville have kunnet bringe mig til finalen i den olympiske 100meter. Og tænk engang, min pung lå stadig ovenpå tumbleren, til trods for, at mange mennesker af forskellig observans færdedes i lokalerne.

Om aftenen vandrede jeg selv en tur ud for at opleve solnedgangen, inden vi alle i samlet flok, gik ud for at spise på en meget fin restaurant i byen. Det var buldrende mørkt, mørket kommer tidligt på disse kanter, og pludselig mens vi går, ser vi nogle lysende øjne i mørket. Det viser sig at være kronstyr, som er så tamme, at de kommer ind i byen for at æde af græsplænerne. John, som er ivrig jæger, gik helt i ekstase. Men han fik nogle virkelig fine billeder af dyrene. Vi mødte dem i øvrigt igen, da vi senere forlod restauranten efter en meget flot og god middag.

Nogle af os, incl. mig selv, havde bestemt os for at stå virkelig tidligt op næste morgen. Jeg tror det var ved 0400-tiden. Det var specielt at stå op på dette ugdelige tidspunkt, gå ned og starte Harleyen og drøne gennem byen ud til et af de bedste udsigtspunkter for at opleve solopgangen over Grand Canyon. Det skulle

vise sig, at vi ikke var de eneste. Jeg tror der var mere end 100 mennesker da vi kom –heraf selvfølgelig en god del Japanere.

Vi stod derude en god times tid og oplevede et fantastisk syn, efterhånden som solens stråler fik klippeformationerne til at lyse i de specielle røde og lyse farver som kendetegner Grand Canyon.

Herefter tilbage for at indtage et solidt morgenmåltid.

Jeg skal da også huske at fortælle, at vi næsten alle (Karen og Per blev hjemme) deltog i en fantastisk Helikoptertur ud over Grand Canyon. Utrolig flot var det at se ned i dybet, hvor vi helt i bunden kunne se Colorado floden sno sig som en orm gennem landskabet. Turen var bestilt og betalt hjemmefra og kostede 700 gode danske kroner, men var pengene værd.

Så er vi nået til køredag nr. 7 og vi forlader Grand Canyon. I dag skal vi for første gang se og køre på Route 66. Mange motorcyklister – og for den sags skyld også bilister – drømmer om engang at køre på denne gamle landevej. Vejen fik sit nummer i 1926 og gik fra Chicago til Los Angeles. Det var vejen som gennem 30-erne forbandt de ”gamle” stater på østkysten med drømmenes by Los Angeles på vestkysten. Millioner af emigranter har færdedes ad denne vej.

Det var også vejen hvor den amerikanske ”kør selv” kultur med moteller, burgerbarer og drive-in biografer opstod.

Og det var vejen, hvor man i 1941, da Amerika blev involveret i 2. verdenskrig efter Japans angreb på Pearl Harbour, fik tropper og forsyningen fra øst til Stillehavsflåden på vestkysten.

50'erne var Route 66 storhedstid. Nu var vejen ikke bare en rejse der skulle

overstås – det var en udflugt i sig selv. Længs ruten lå utallige seværdigheder og selv om der var ørken og prærie, var der aldrig langt til den nærmeste souvenir- eller vejbod med friske forsyninger.

Route 66 popularitet blev også begyndelsen til enden. Den 2-sporede

vej fik det efterhånden svært med at klare den stigende trafik, og nye motorvejsstrækninger blev oprettet. I 1985 blev Route 66 officielt nedlagt, da det sidste stykke motorvej afløste den gamle landevej.

Men "The Mother Road", som amerikanerne kalder den, nægtede at dø. For op gennem 90'erne blev de historiebevidste amerikanere klar over, hvilken rolle Route 66 havde haft for udviklingen af det moderne USA. Mange begyndte igen at søge ud på den gamle vej som turister, de tidligere nedtagne skilte blev sat op igen, denne gang med tilføjelsen "Historic".

Ikke mindst Harley –kulturen har været med til at puste liv i Route 66, og selv om man ikke kan følge den gamle vej på alle dens oprindelige 2448 miles (3.939km), så er den nu farbar på store strækninger.

Vi kører mod syd fra Grand Canyon, passerer gennem Kaibab National Forest ned til byen Williams, hvor vi holder til højre og fortsætter mod vest. Efter nogle få miles kommer vi til en flække ved navn Ash Fork, hvor vi drejer ind på Route 66. Vejen er i rimelig stand og den går nu gennem mere eller mindre øde natur. Ikke noget specielt kønt, men det er nu alligevel noget særligt at køre på denne vej og tænke på fortiden. Mange steder er der stadig mulighed for at se steder og ting som minder om tiden før verden gik af lave.

Vi følger Route 66 helt frem til byen Kingman, som også benævnes "The Heart of Historic Route 66". Her bor vi på Days Inn Motel og det er vidunderligt at nå frem og gå direkte i poolen.

I byen er der en konstant larm fra de hundredvis af tog (Santa Fe Ekspressen) som kører hele døgnet rundt. Her kommer togstammer med mere end 100

vogne – det er et fantastisk syn.

Der er noget særligt over Kingman, hvor der også findes en meget speciel Cafeteria som oses af 50'ers stil. Her indtog vi i øvrigt vores morgenmad dagen derpå.

Dagens etape var på ca. 280km. Og vi havde stadig den første regndråbe til gode.

Efter det solide måltid på ovennævnte 50'ers sted kørte vi igen ud på Route 66. Det første mål var den gamle mineby Oatman, hvor der i 1913 boede 10.000 mennesker, der alle levede af minedrift. I 1950 var der kun 50 mennesker tilbage. I dag er alle miner lukkede og byen er lidt af en spøgelsesby. Men den er meget speciel med gamle bygninger, sjæl og historie.

Vi opholdt os et par timer i byen og nød det i fulde drag.

Fra Oatman kører vi gennem byer med navne som Bullhead City og Warm Springs inden vi når vej 93, som går mod nordvest og bringer os til Hoover Dam, som ligger på grænsen mellem Arizona og Nevada.

Dæmningen er 221 meter høj og 379 meter lang. Søen, som blev dannet bag dæmningen, Lake Mead, er en af de største kunstige søer i verden. Den dækker 694 km² og har en kystlinje på 885 km. 3 vandkraftgeneratorer leverer strøm til Arizona, Nevada (med Las Vegas) og det sydlige Californien. Vi gjorde naturligvis holdt ved Hoover Dam og fik et kig ud over dette kæmpe bygningsværk.

Turen fortsatte nu ind i Nevada med direkte kurs mod spillebyen Las Vegas.

Der er tæt trafik på motorvejssystemet ind mod denne millionby midt i ørkenen.

Pludselig begyndte jeg at få dobbeltsyn og havde vanskeligt ved at koncentrere mig. På en eller anden måde fik vi gjort holdt ved en tankstation og jeg fik cyklen

smidt fra mig – tids nok til at få mig sat ned inden jeg gik i coma. Det må have været den skrækelige varme, som havde forårsaget mit ildebefindende. Jeg syntes ellers, at jeg havde været påpasselig med at drikke nok. Nå, men efter en ti minutters tid og en cola var det på cyklen igen.

Per fandt relativt let vores kæmpehotel ”Excalibur” og efter nogen tid lykkedes det os at få checket ind, komme ind på rummet, få et bad og slappe af. Vi havde i alt kørt ca. 250 km. Las Vegas er helt specielt. Det ene store hotel efter det andet. Alle skal overgå hinanden med indretning, shows o.s.v. for at trække kunder til. Byen, der er USA’s hurtigst voksende, sover aldrig. Der spilles for milliarder af dollars. Umiddelbart før vi ankom, var der en gut som havde tabt alt hvad han ejede. Han kørte direkte ud i ørkenen og skød sig selv.

Så galt gik det ikke for os. Vi gik lidt omkring og så på folkelivet inden vi tog fat på det helt overdådige, usandsynlige, flommefede ”ta selv bord”. Godt man i tide tog det sorte bælte i netop ”ta selv bord”.

Således styrkede begav vi os ud i byen, langs hovedgaden ”The Strip” kaldet. Las Vegas skal opleves i mørke. Her kommer de mange lysshow og reklamer til deres ret. Vi så et flot vand-og lysshow foran et af de utallige hoteller og skulle også have set det fantastiske søslag foran hotellet Treasure Island. Men på grund af en verdenskonference i byen var der så mange mennesker, at det aldrig lykkedes for os at komme så langt frem, at vi kunne se noget. Vi valgte i stedet at drikke noget øl, det ved man hvad er. Og så tog vi ellers én Taxi hjem til hotellet.

Jeg har haft den fornøjelse at besøge Las Vegas 3 gange tidligere. I 1992, 1993 og 1996. Selvfølgelig er der noget man kan genkende, men der sker så meget, at mange af de store hoteller fra dengang allerede er væk og erstattet med nye og endnu større. Det er helt utroligt. Lige nu er man i gang med et kæmpebyg-

geri med forretninger, kontorer og hoteller. Det er det største byggeri i USA og jeg husker ikke, hvor mange milliarder der er tale om. Men det ”æ manne pæng”.

Det er klart, at man nemt kunne have brugt et døgn mere i Vegas. Men som MC-Cowboys må man videre.

Vi er nu nået til køredag nr. 9 og forlader Las Vegas forholdsvis tidligt efter et overdådigt morgenbord på hotellet.

Vi skal i dag ud i Mojave ørkenen hvor klapperslanger er mere sædvanlig end synet af mennesker.

Per, som kendte turen, havde på forhånd annonceret, at hvis vi syntes, det havde været varmt de foregående dage, så skulle vi nu forberede os på et sandt varmehelvede. Han fik ret.

Denne meddelelse fik de to ægtepar til at ændre planer for dagen. De valgte at køre den direkte vej til dagens overnatning i Victorville, Californien.

Vi andre, Per, John og jeg selv udfordrede varmen og drog ind i ørkenen, som starter kort efter vi har passeret grænsen mellem Nevada og Californien. Her er absolut tørt og øde, men alligevel meget særpræget. Der går længe mellem vi ser andre køretøjer og man kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det vil føles pludselig at punktere og blive efterladt her ude. Her er vand, vand og atter vand et must, hvis man vil overleve. Heldigvis kører vi uden uheld og kommer frem til byen Kelso med en nedlagt jernbanestation, som fortæller historien om dengang ørkenen var en vigtig kilde til mineraler af stor betydning for den amerikanske industri.

Men det bliver endnu mere øde. Efter at have passeret Hovedvej 40 kører vi ind i et ekstremt øde område, som bl.a. bruges af det amerikanske marinecorps som øvelsesterræn.

Her ude in the middle of nowhere kommer vi til servicestationen i Amboy, hvor vi gør holdt for at tanke og købe en forfriskning.

Indehaveren af denne meget specielt beliggende servicestation betjener os med revolveren hængende i bæltet. Jeg spørger ham om det er normal påklædning, hvilket han bekræfter. Her kommer alle slags mennesker og ikke alle har rent mel i posen.

Det bevises da også af det forhold, at da vi kommer ind i butikken, ser vi et skudhul i en af ruderne. Her havde vores ven sendt en kugle efter en ubuden gæst.

Vi fik en hyggelig snak og en kold cola og drog videre. Vi kører nu på Route 66 igen og kommer efter nogle miles til Ludlow lige før vi kører ind på hovedvej 40 og lidt mere civilisation. I Ludlow får vi os et godt måltid mad og er så rimelig friske til at fortsætte turen.

Her på den større vej lukker vi lidt mere op for gassen og passerer Newberry Springs og Barstow, og kommer så sidst på dagen frem til Motel Days Inn i Victorville, hvor vi skal overnatte.

Her mødes vi med Knud, Karen, Bjarne og Lis, som også havde haft en fin tur hertil. Men det er klart at de bliver moppet for ikke at have kørt med vi andre gennem ørkenen.

Efter indcheckning er det direkte i poolen. Uha det var godt. Og heller ikke den efterfølgende kolde øl var at foragte. Det blev til ca. 430km i sadlen denne dag.

Næste morgen er det tidlig op, en gang hurtig morgenmad og så af sted. Forude venter ca. 380 km og i dag skal vi se Stillehavet. Planen er, at vi skal besøge Hollywood, Beverly Hills, Sunset Boulevard før vi rammer Stillehavet ved Santa Monica. Det skulle komme til at gå anderledes.

Per har bestemt en rute, så vi undgår det meste trafik på de store Freeways. Vi kører gennem San Gabriel Mountains, en usædvanlig smuk tur i de tidlige formiddagstimer. Og bedst af alt, temperaturen er nu tålelig, hvilket smitter af på humøret og vores velbefindende.

Men der er en haj i hyttefadet. Flere og flere skilte fortæller at vejen er spærret længere fremme. Til sidst holder vi pause på en rasteplads, stopper en bil for at høre, om der er noget om det med den spærrede vej. Det passer desværre alt for godt. Over 2 timers kørsel er ”spildt”, og nu er der krisemøde.

Mange havde glædet sig til at se de kendte steder i Los Angeles, men Per skærer til sidst igennem og siger, at vi ikke kan nå det, idet vi jo skal bruge over 2 timer for at komme tilbage til udgangspunktet. Stemningen er ikke helt god, men vi vender maskinerne og kører tilbage, hvor vi kom fra.

I stedet for at køre ind mod LA tager vi nu Santa Monica Freeway mod syd. Der er heftig trafik, men som alle steder i USA er folk flinke i trafikken. Det er noget helt andet end at køre her i Danmark, hvor man risikerer ”fingeren” ved den mindste forseelse eller tøven i trafikken.

Efter adskillige miles kører vi fra mod Santa Ana i LA’s sydlige udkant. Vi har retning mod Laguna Beach ved Stillehavet. Her leves det liv bonden aldrig ser. Der er meget smukt og en masse mennesker, hvilket betyder, at det er vanskeligt at finde en P-plads selv til 5 MC’er. Det lykkes til sidst og vi iler mod Stillehavet for at dykke tærne. Hvor var det dejligt. Her kunne man godt have brugt lidt mere tid.

Men vi skal videre og kører nu ad kystvejen med kig til Stillehavet hele tiden. Efter en spisepause og lidt mere kørsel kommer vi til Dana Point, hvor vi stopper og går en tur. Her kan man se lystbåde til ret så høje priser, og vi fik da også besøgt et lille sted med musik og koldt øl.

Fra Dana Point kører vi ind i landet igen, op i højderne. Og her kan man tale om højder der vil noget. Herlige sving som i Alperne og en dejlig natur. Vi kommer til Lake Elsinore (hvorfor den hedder Helsingør Sø aner jeg ikke), men der er en pragtfuld udsigt. Vi beskuer herlighederne fra en rasteplads højt hævet over søen.

Her på eftermiddagen ankommer vi til Hemet, hvor vi skal bo på Super 8 Motel. Et udmærket sted, men jeg mener det var her, der boede flere skumle typer. Så vi var påpasselige med at låse både MC’er og døre. Der skete nu ingenting og vi fik både taget bad i swimmingpoolen, drukket lidt øl, fik spist og snakket inden vi tørnede ind for natten.

Vel udhvilede står vi op til den 11. køredag, hvor vi kun skal køre ca. 280km. Og hvilke 280km. Vi kører i bjerge med kurver og sving der (næsten) gør alperne til skamme.

Vi kører i op til 10.000 fods højde, i frisk bjergluft og herlig duft af fyrretræer. Og så kører vi ned i Cochella Valley og ørkenen, hvor vi oplever en temperaturforskel på 20 grader.

Her er forbandet varmt, og jeg tror man skal leve her for at kunne fungere perfekt. Tænk sig, her skal folk trods alt også gå på arbejde og yde en indsats, og ikke bare holde sig i live på en MC.

Vi passerer millionærernes paradys, Palm Springs, med ca. 150 golfbaner indenfor en radius af ca. 30-40 km. Her er temperaturen yders sjældent under 15-20 grader, med da vi var der, var den ca. 45 grader.

Vi fortsætter nu til Joshua Tree National Park. Et fantastisk område, hvor de specielle Joshua træer, som kun findes få steder i verden, vokser. Mormonerne gav dem navnet Joshua Tree efter disciplen Joshua, som strækker sine arme mod himlen. Dette på grund af træernes opadstræbende grene. Det blev til en god pause og ca. 40 km kørsel i dette helt specielle område.

Vi kommer nu til vores overnatningssted i byen Indigo, hvor vi checker ind på en Travel Lodge.

Men i dag har vi ikke fri så tidligt. Forude venter en rigtig fin aften.

Sagen er den, at Per's tidligere svigerdatter og hans barnebarn bor her i nærheden, nærmere bestemt i Sky Valley. Her kører vi ud med ørkenvinden piskende i ansigtet, og jeg skal love for vi blev vel modtaget. Vi slår os ned på terrassen, hvor der er en stor balje med isterninger og øl og vand i massevis. Og der er naturligvis swimmingpool i haven og i tæt tilknytning til denne, en pragtfuld grillplads. Vi bruger det hele uhæmmet og nyder i den grad tilværelsen.

Per's svigerdatter har i forvejen indkøbt nogle kæmpebøffer, som jeg fik æren af at grille. Andre tog sig af kartoflerne, borddækningen m.v., og således får vi ved fælles hjælp stablet en fest på benene. Det var helt specielt at sidde her ude i ørkenen, mens mørket sænkede sig, og spise grillbøffer til den store guldmedalje. I det hele taget var det en kanongod aften, og en herlig oplevelse, som vi alle nød i fulde drag og siger tusind tak for.

Ud på aftenen bryder vi op, tager pænt afsked, og kører nu mod Indigo. Det var lidt vanskeligt at orientere sig i mørket, men frem kom vi da, og godt trætte – og mætte – fandt vi hurtigt køjen og slumrede ind.

Dagen derpå, vores 12. køredag, skal vi forlade Californien og igen begive os ind i Arizona – The State of Sunshine.

Vi starter med at "klatre" ud af Cochella Valley for at begive os op i the High Desert og kommer til Interstate 10. Her ruller vi af sted med 65-70 miles/hour medens vi nynner "On the road again".

Vi gør holdt ved et Truck-stop nabo til General Pattons Museum. Tiden tillader ikke et besøg, men vi får da set bygningen og terrænet rundt omkring. Det var her i dette område de amerikanske kampvognsbesætninger blev trænet til ørkenkrigen i Afrika i 1941.

Vi passerer Colorado floden, siger farvel til Californien og kommer igen til Arizona.

Snart kører vi ind for at tanke og få os noget koldt at drikke. Varmen er igen til at mærke, og vi kører nu gennem ørkenlandskab, inden vi efter nogen tid bevæger os op i højden.

Det er et dejligt landskab med flot skovterræn, vi kører gennem de sidste miles, inden vi når dagens mål og overnatningssted, byen Prescott. Byen opstod som følge af mine-og kvægdrift og det er en herlig by med ren luft og behagelig temperatur.

En række barer på hovedstrøget gav tidligere strøget navnet "the Wiskey Belt". Det var her miners og cowboys tidligere slukkede tørsten. Der er stadig ikke mangel på barer,

selv om antallet nok er dalet lidt gennem de seneste år.

Byen er i øvrigt kendt for at have verdens ældste rodeo og for sine mange smukke, victorianske huse og en meget fin central bydel.

Vi boede på Motel 8, som var helt OK. Her fik vi os den oplevelse, at der pludselig checkede en gæst ind, som medbragte et vietnamesisk hængebugsvin. Svinet kørte med i mandens varevogn og når han ellers gik omkring, medbragte han svinet i en klapvogn. Om han sov sammen med det, ved jeg ikke, men grisen kom i hvert tilfælde med ham ind på værelset.

Det var et usædvanlig venligt svin, som manden optrådte med over hele USA. Bl.a. blev det brugt til at holde børns opmærksomhed fangen i forbindelse med oplæsning. Manden havde besøgt det hvide hus i Washington og havde egen hjemmeside, hvor folk kunne booke ham.

Om aftenen spiste vi på en dejlig restaurant og fik herlig mexicansk food. Vi sad udenfor på terrassen og fulgte solnedgangen bag bjergene i horisonten. Prescott er absolut en by efter mit hoved. Skulle jeg bo i Arizona, kunne Prescott være et godt bud.

Dagens etape var på ca. 400km.

Dagen derpå er vores sidste motorcykeldag i USA. Vi er nået til køredag nr. 13, hvor vi skal køre de sidste ca. 310km ind til Phoenix.

Det er naturligvis lidt vemodigt, men inden vi afleverer maskinerne venter

stadig gode oplevelser.

Vi besøger i dag byen Jerome som er en af Amerikas mest "vertikale" byer. Her hænger husene op ad bjergskråninger, som vi kender det fra alpelandskaber.

Turen til Jerome er helt fantastisk med masser af bløde sving og flotte landskaber. Byen ligger i 5200 fods højde på toppen af Cleopatra Hill. Byen var oprindeligt en typisk kobbermine-by. Først var der en samling telte, senere voksede byen og blev en typisk "western mine by", med alt hvad det betød af godt og skidt.

Byen blev grundlagt i 1876 og var dengang den 4. største by i Arizona. I 20'erne toppede befolkningstallet med ca. 15.000 indbyggere. Depressionen i 30'erne betød nedsat behov for kobber.

2.verdenskrig satte igen lidt skub i kobberminerne, men i 1953 var det slut. Her lukkede den sidste mine. De sidste 50-100 indbyggere promotede byen som en "Ghost-town".

I 1967 fik Jerome status som National Historic District og i dag lever de ca. 450 indbyggere som handlende og kunstnere.

Jerome er et spændende sted. Medens hovedparten af selskabet valgte at bruge tiden i byen, kørte Per og jeg op i en af de gamle miner. Det skulle vise sig at være en kanon-oplevelse. Her regerede en gammel særling, som havde indrettet museum med alverdens gammelt materiel. Manden var et kapitel for sig selv, og vi fik en god snak med ham. Han startede bl.a. nogle gamle motorer op og kørte også en æresrunde på en gammel Harley, som ikke var blevet vasket siden den forlod fabrikken engang i 40'erne.

Efter denne oplevelse kørte vi tilbage til byen og efter et måltid mad, startede vi

op igen. Retningen var nu direkte mod vores venner hos Eagle Riders, hvor vi skulle aflevere de herlige Harleyer, som havde bragt os sikkert, og uden problemer, gennem nogle af de flotteste og mest storslåede landskaber i det vestlige USA. I alt ca. 4500km blev det til for os, der havde kørt længst.

Vi fik afleveret uden de store problemer. Kun John, der havde været så uheldig at smide Harley'en på en grusbelagt plads, og dermed bøje en styrtbøjle, måtte punge ud med en ny af slagsen.

Vi fik samlet vores grej, klappet maskinerne en sidste gang, og gik så de få hundrede meter hen til vores hotel.

Her ventede swimming pool, kolde øl og livet som turist på os. Hvor var det dejligt med lidt afslapning. For selv om hele turen jo dybest set var ferie, så var det også hårdt arbejde. Hver dag en ny køretur. Hver nat et nyt overnatningssted o.s.v. Og så, ikke at forglemme, kampen mod varmen.

Normalt er juni en udmærket måned til MC-kørsel i USA, men vi var røget ind i en hedeølge, som de ikke havde oplevet magen til i flere år på disse kanter.

Om aftenen havde vi afskedsmiddag i Phoenix. En speciel restaurant med sand på gulvet og god mad. Her nød vi nogle timer sammen inden det var tilbage i køjen på hotellet.

Dagen efter, hjemrejsedagen, havde Per lejet en bus, så vi kunne komme lidt omkring i byen.

John havde besluttet sig for at få tatoveret det danske og amerikanske flag på underbenet, så han tilbragte nogle timer hos en dygtig tatovør, medens vi andre kørte rundt på shopping.

Sidst på eftermiddagen var der samlet afgang til lufthavnen for check-in.

Og så var det bare med at få sluppet af hele natten, hvor British Airways bragte os tilbage til London og videre til København, hvor vi ankom ved 19-tiden. Det der med afslapning er nu nemmere sagt end gjort. Det er en lang tur og pladsen er trang.

Jeg forsøgte med en sovepille, og det lykkedes da også at få sovet en smule, men træt er man alligevel efter en sådan tur.

Efter at være sluppet ud af Kastrup finder vi min gode Citroën Picasso og starter den sidste del af turen. Per blev anbragt bagi på en madras og John og jeg forsøgte at holde hinanden vågne. Det var en drøj køretur, og en mærkelig følelse at skulle køre bil igen efter så mange dage på MC.

Vi nåede Ry og fik Per læsset af. Herefter videre til Resdal, hvor jeg sagde farvel til min tro følgesvend og værelseskammerat John. Og så var jeg hjemme ved midnatstid, hvor Birgith ventede med en kold øl.

En stor tak til mine rejsefæller for godt makkerskab og gode oplevelser sammen. Og – ikke mindst- en stor tak til Per. Det har været et stort arbejde med planlægning, booking, aftale om det ene og det andet. Alt sammen for at vi andre skulle have det let og kunne nyde turen. Og med god hjælp af den nye GPS fandt vi sikkert frem, til alt det vi skulle se. Tak for det Per! Og det var så det, jeg havde valgt at bringe (som de siger på TV).

En drøm var gået i opfyldelse. At køre gennem en god del af USA på Harley. Endeløse lige strækninger, ørken, store naturscenerier, kæmpehoteller og–spillekasinoer, små usle beboelser i form af gamle campingvogne. Jo USA har det hele. Og det ligger bare og venter på at blive oplevet.

Og hvad har det så kostet, vil den opmærksomme og interesserede læser sikkert spørge. For mit vedkommende, danske kroner 26.186,00. Det er med det hele.

Fly, hoteller, Harley, benzin, mad o.s.v. Det eneste der kommer som tillæg er helikopterturen i Grand Canyon (den kan jo spares). Den kostede 700 kr. Og så købte jeg lidt smykker hos indianerne som gaver til min hustru, som så velvilligt havde givet mig friheden til at tage af sted, samt mine børn, svigerdatter og børnebørn.

Skulle læserne være interesserede i flere billeder, se venligst ”www.permoller.com”

Gå ind i ”mc om dagen” og klik jer ind på ”showtime” omtalt under MC Cowboys.

Med cowboy-hilsen

Ole P

MC-Gymnastik Succeen gentages i år

I kalenderen side 36 kan du bl.a. se at Turudvalget har valgt at gentage tidligere års succes med at lave et lille mini-kursus i håndtering af motorcyklen.

Det blir Søndag d. 26. April.

Det kan dog på ingen måde erstatte et rigtigt heldagskursus som du kan melde dig til hos bl.a. DMC og FDM.

Men det kan være med til at skærpe dine evner og genoptræne dine færdigheder. Mød op og vær med :-)

Bruno og Connie har været i fjernøsten og på Bali fik de tildelt dette 'klublokale' så de nemmere kunne finde hjem om aftenen

WANTED

SKYLDIGE I AT VÆRE FYLDT 40 ÅR

PETER JØRGENSEN

TINA DØSSING

**HJÆLP TIL MED AT FANGE DISSE 2 BANDITTER OG DU/I SKAL
BLIVE GODT BELØNNET MED BÅDE VÅDT OG TØRT.
MAN HAR HØRT AT DE SKULLE VÆRE AT FINDE PÅ
FORT ØSTERLUND**

LØRDAG D. 9. MAJ 2009 FRA KL. 13.30-16.30

Lad os vide om du/I vil være med. Ring 2521 9800 eller send mail til
tinadossing@hotmail.com senest d. 31. marts 2009

Referat fra bestyrelsesmøde torsdag den 12. Februar 2009

Mødet blev afholdt hos Ege. Fraværende Ea

Medlemssituationen:

Der er stadig en del, der ikke har betalt deres kontingent. Der har været 3 direkte udmeldinger og pt. mangler der ca. 17, der ikke har betalt, trods opfordringer på nettet og påmindelsesbrev.

Til næste år vil der være en reminder med bladet ud inden jul, så alle har fået en påmindelse i god tid.

Medlemslisten:

Trods kraftige opfordringer er der stadig mange, der ikke har orden i deres oplysninger på medlemslisten.

Også her er der blevet opfordret kraftigt til at få foretaget de nødvendige rettelser og der er gjort ekstra nemt, da man via vores hjemmeside kan indsende rettelserne.

Det er der en håndfuld der har gjort og ny medlemsliste sendes med førstkomende blad efter generalforsamlingen.

Oplysningerne på listen er vigtige, da vi jævnligt har brug for at informere medlemmerne. Mail er kommet for at blive og derfor vil vi endnu engang opfordre alle til at tjekke egne oplysninger på medlemslisten.

Generalforsamling 2010

Generalforsamling 2010 vil igen være den første lørdag i marts, hvis vi kan få lokalerne. (Denne gang skulle vi jo være i god tid.)

Generalforsamlingen 2009

Som bekendt er der for længst indkaldt til generalforsamling 2009, der jo er lørdag den 14. Marts.

Pt. er der 55 der har meldt sig til, så det ligner de foregående år med hensyn til deltagelse.

Mette står igen for det kulinariske, så den side af sagen skulle jo nok være garant for stort fremmøde.

HUSK... for at deltage i generalforsamlingen skal kontingentet være betalt.

Har du ikke betalt kontingent, ***vil du samtidig automatisk blive udmeldt af Fossilerne.***

HUSK... Forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen, skal være bestyrelsen i hænde senest 14 dage før – og det vil sige senest 1. Marts.

Bestyrelsen vil fremkomme med forslag til kontingentforhøjelse på kr. 50,- årligt.

Du kan samtidig tænke over om du har kandidater, som du ønsker foreslået til valg til bestyrelsen.

Denne gang er det Ege Nielsen, Niels Korch fra bestyrelsen og Søren Julsbæk som suppleant, der er på valg.

Ref/ Preben Vestergaard 15.02.09

Fossilerne indkalder til

Generalforsamling

Alle medlemmer inviteres til generalforsamling

Lørdag den 14. marts 2009 kl. 17.00

”Lunden” Vestergade 8600 Silkeborg

Dagsorden:

Valg af dirigent

Formandens beretning

Regnskabets fremlægges

Valg af bestyrelse

Valg af suppleanter

Valg af revisor

Indkomne forslag

(evt. forslag skal være bestyrelsen i hænde senest 14 før generalforsamlingen)

Eventuelt

Kl. 19.00 - arrangerer vi igen den traditionsrige Mc-gallamiddag

Når vi er færdige hen på aftenen hjælper vi traditionen tro hinanden med at rydde op.

Meld dig til spisningen hos Preben på e-mail:

reklame@3mail.dk

Eller ring på Tlf. 40343118

senest tirsdag den 17. februar 2009

Du er som sædvanlig velkommen til at tage din ledsager med.

Husk tilmelding til tiden er nødvendig.

OG...Du må ikke være i kontingentrestance!

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

KALENDER 2009

Her er så det foreløbige program som det ser ud nu. Turudvalget forbeholder sig ret til at udvide programmet med flere ture.

Der er fast mødetid HVER SØNDAG kl 13.00 hvis ikke andet er nævnt.

Marts 2009

Lør 14.03.2009 Generalforsamling - MC-Fossilerne kl. 17.00 Bestyrelsen
Tor 26.03.2009 Bakkens Åbning - Torsdag, 26.03.2009 (For de friske)

April 2009

Ons 01.04.2009 Info-aften om Kr. Himmelfartstur Onsdag, Kl. 19.00 i Medborgerhuset
(Sal D), Søvej 3, Silkeborg
Lør 04.04.2009 Kickstart - Lunden kl. 14.00 Så starter sæsonen
Søn 05.04.2009 Hjejlekioskens åbning
Tor 09.04.2009 Skærtorsdag - Motorcykeltræf i Esbjerg
Afgang fra Lunden kl. 10.00 v/Tur-udvalget (Erik)
Lør 11.04.2009 Påskelørdag - Motorcykeltræf i Tønder
Søn 26.04.2009 MC-Gymnastik - afgang Lunden kl. ?
Tur-udvalget (Julle)

Maj 2009

Lør 03.05.2009 Hvorhen? Medlemmerne bestemmer - kl. 10.00 i Lunden
Tir 12.05.2009 Aftentur - kl. 18.00 IC3-værkstedet Århus v/Turudvalg Ervind
Tor 21.05.2009 Kr. Himmelfartstur - 21.-24. maj 2009
Indlogering på Danhostel i Faxe v/Hans, René, John og Julle

Juni 2009

Man 01.06.2009 Pinsetur - Medlemmerne bestemmer - kl. 10.00 i Lunden
Søn 07.06.2009 Samsø - afgang fra Lunden - kl. "Tidlig" Tur-udvalget (Erik)
Ons 17.06.2009 Aftentur - afgang Lunden - kl. 18.00 Tur-udvalget (?)
Søn 21.06.2009 Hamborg - afgang Lunden - kl. 07.00 (Heldagstur)
(årets længste dag) Tur-udvalget (Julle)

Juli 2009

Tor 16.07.2009 Træf på Toppen (Skagenstræf) 16.07. - 19.07.2009

Hvorhen? - medlemmerne bestemmer
-står der ud for enkelte datoer.

Her får du chancen for at bestemme
hvor vi skal hen !
Hør mere på generalforsamlingen

Vi kan ikke beskrives - vi skal opleves !!

RY MC-UDSTYR

Man-Fre 10-18
Lør 10-16

Industrivej 8 ... 8680 Ry ... 8689 0755

www.rymc.dk

DIT VÆRKSTED I SILKEBORG

SABROESVEJ 2 SILKEBORG

Tlf: 61 84 86 85

Man-fre 9.00 – 17.30

Lørdag 10.00 - 14.00

*Fantastiske
scenerier mødte
Mc-Cowboys på
deres rejse rundt
i det vestlige
USA
Her lidt stem-
ningsbilleder fra
Grand Canyon
og Bryce
Canyon*

DEADLINE næste blad: Tors 16. April 2009

Fossilerne indkalder til

Generalforsamling

Alle medlemmer inviteres til generalforsamling

Lørdag den 14. marts 2009 kl. 17.00

"Lunden" Vestergade 8600 Silkeborg

BEMÆRK !!!!
Datoen er rykket
1 uge frem.